

„Dávejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu.“ (Mt 22,21)

Ježíš vstoupil do Jeruzaléma a lidé ho oslavují jako „Syna Davidova“, což je královský titul, který Matoušovo evangelium přisuzuje Kristu, který přišel hlásat brzký příchod Božího království.

V této souvislosti se odehrává jedinečný dialog mezi Ježíšem a skupinou lidí, kteří mu kladou otázky. Jedni jsou herodovci, druzí farizeové, dvě skupiny s rozdílnými názory na moc římského císaře, se ho ptají, zda si myslí, že je či není dovoleno platit císaři daně, aby ho donutili postavit se na stranu císaře nebo proti němu a měli ho na každý pád z čeho obvinít.

Ježíš však odpovídá jinou otázkou, a sice čím podobizna je vyražena na současné minci. Protože je to podobizna císaře, odpovídá:

„Dávejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu.“

Co však náleží císaři a co Bohu?

Ježíš připomíná Boží prvenství – jako je na římské minci vyražen obraz císaře, tak je v každém člověku vyražen obraz Boží.

Sama rabínská tradice potvrzuje, že každý člověk je stvořen k obrazu Božímu¹, a to na příkladu obrazu vyraženého na mincích: „Když člověk razí mince stejnou formou, jsou všechny stejné, ale Král králů, Svatý, jenž budiž požehnán, vyrazil každého člověka stejnou formou jako prvního člověka, ale nikdo se nepodobá svému druhovi.“²

Jedině Bohu tedy můžeme dát cele sebe, jediné jemu patříme a v něm nacházíme svobodu a důstojnost. Žádná lidská moc si nemůže nárokovat stejnou věrnost.

Pokud někdo zná Boha a může nám pomoci dát mu patřičné místo, je to právě Ježíš. Pro něj „(...) milovat znamenalo plnit Otcovu vůli, dát k dispozici mysl, srdce, energii a vlastní život. On se cele odevzdal plánu, který s ním Otec měl. Evangelium nám ho představuje neustále zcela zaměřeného na Otce (...) Od nás

¹ Srov. Gen 1,26.

² Mishnà Sanhedrin 4,5.

žádá totéž. Milovat znamená konat vůli Milovaného, bezmezně, celým svým bytím (...). V tom se od nás žádá nejvyšší radikálnost, protože Bohu nemůžeme dát jen něco, ale všechno: celé srdce, celou duši, celou mysl.“³

„Dávejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu.“

Jak často stojíme před dilematy, obtížným rozhodováním, při kterém hrozí, že sklouzneme do pokušení snadných východisek. I Ježíš je zkoušen, když čelí dvěma ideologickým řešením, ale on má jasno – prioritou je příchod Božího království, přičemž prvořadá je láska.

Nechme se tímto Slovem prověřit: je naše srdce uchváčeno věhlasem, skvělou kariérou, obdivujeme úspěšné lidi, různé influencery? Přisuzujeme věcem místo, které náleží Bohu?

Ježíš svou odpovědí navrhuje zásadní skok a vyzývá nás k vážnému a hlubokému rozlišování našeho žebříčku hodnot.

Hluboko ve svém svědomí můžeme slyšet hlas, někdy nenápadný a možná přehlušený jinými hlasy. Můžeme ho však rozpoznat. Je to ten, který nás vybízí, abychom neúnavně hledali cesty bratrství, a vždy nás povzbuzuje k obnovení této volby, a to i za cenu, že půjdeme proti proudu.

Je to zásadní cvičení v budování základů autentického dialogu s druhými, ve společném hledání příslušných odpovědí na složitost života. To neznamena vyhýbat se osobní odpovědnosti vůči společnosti, ale spíše nabízet sebe sama v nezištné službě společnému dobru.

Dietrich Bonhoeffer během věznění, které vyústilo v jeho popravu za občanský odpor proti nacismu, napsal své snoubence: „Nemám na mysli víru, která utíká ze světa, ale víru, která ve světě setrvává, miluje a zůstává věrná zemi navzdory všem útrapám, které nám přináší. Naše manželství musí být ano Boží zemi, musí v nás posilovat odvahu pracovat a něco na zemi vytvářet. Obávám se, že křesťané, kteří se odváží stát jen jednou nohou na zemi, budou pouze jednou nohou i v nebi.“⁴

Letizia Magri a tým Slova života

³ Ch. Lubichová, Slovo života na říjen 2002, taktéž v Parole di Vita, a cura di Fabio Ciardi (Opere di Chiara Lubich 5; Città Nuova, Roma 2017), str. 669-670, viz též Nové město 10/2002, str. 16.

⁴ Dietrich Bonhoeffer, Maria von Wedemeyer, *Lettere alla fidanzata*, Cella 92, Queriniana, Brescia 1992, str. 48.